

GEANTA DE PE WALL STREET

GILLETTE FROM WALL STREET · 01

Când tata venea acasă vineri seara, după cinci zile plecat cu serviciul, era epuizat.

Aproape în fiecare săptămână îmi cerea să mă duc în garaj și să-i aduc din mașină două lucruri: dosarul și geanta.

Avea nevoie de amândouă.

La 21:30 fix urma să sune un inspector, iar cifrele trebuiau să fie gata.

Devenise ritualul nostru de vineri.

Nu m-am plâns niciodată.

O făceam pentru tata.

O făceam pentru noi.

Cifrele nu erau niciodată greșite.

Rezultatele nu erau niciodată sub așteptări.

Și nu l-am văzut niciodată furios.

Copil fiind, ajunseseam să cred că avea o geantă fermecată.

Acasă, în schimb, mama îmi cerea des să-i aduc geanta și portofelul.

Acea a fost prima mea lecție.

Două obiecte complet diferite puteau purta același nume.

Una mare, plină de muncă.

Una mică, plină de bani.

Ani mai târziu, într-o seară de iarnă, tata și cu mine ne întorceam de la o înmormântare.

Baricadele ridicate din cauza unor greve ne-au obligat să luăm un drum pe care nu-l foloseam niciodată.

De-a lungul unui bulevard întunecat stăteau câteva femei lângă niște focuri mici.

Fiecare avea o poșetă.

Am întrebat cine sunt.

Tata a zâmbit.

„Sunt doamne care își caută de lucru.”

M-am uitat la poșete.

„Își poartă uneltele cu ele”, mi-a explicat.

„Și cine sunt clienții lor?”

„Oamenii care fac acțiuni bune.”

Aveam zece ani.

Firește, am presupus că oamenii care se ocupă de acțiuni se ocupă cumva și de femeile acelea. Neînțelegerea mi se părea perfect logică.

Ani mai târziu, tata m-a dus la Milano.

Pentru prima dată am intrat în templul finanțelor italiene, Piazza Affari.

Sala de tranzacționare era plină de strigăte.

Oameni care cumpărau.

Oameni care vindeau.

Oameni care fluturau bucăți de hârtie de parcă de ele ar fi depins însăși civilizația.

M-am uitat în jur nedumerit.

„De ce urlă toți?”

Tata a râs.

„Așa merge afacerea asta.”

N-am fost de acord pe loc.

Îl văzusem lucrând timp de cincisprezece ani.

Nu avusese niciodată nevoie să strige.

Am râs ca nebunii.

Seara aceea s-a încheiat pe Navigli, unde amintirile mele s-au amestecat încă o dată.

Femeile de pe marginea drumului.

Poșetele lor.

Agenții de la bursă.

Servietele lor.

Piețe diferite.

Mărfuri diferite.

Aceeași căutare omenească.

Unii dintre bărbații aceia puteau cumpăra aproape orice.

Ce le era greu să obțină erau sentimentele.

Sperau să cumpere dragoste.

Ce cumpărau de obicei era altceva.

Apoi era mătușa mea.

Își ținea machiajul ascuns în poșetă, pentru că soțul ei gelos credea că frumusețea trebuie să apară de la natură.

Când se întorcea acasă, impecabil aranjată, el zâmbea mândru.

„Arăți minunat azi.”

„Ce ten sănătos ai.”

Iar ea încuviința în tăcere.

O altă geantă.

Un alt secret.

O altă piață.

Pe măsură ce am crescut, am descoperit că lumea cuprinde multe feluri de genți.

Unele poartă cifre.

Unele poartă bani.

Unele poartă dorințe.

Unele poartă minciuni.

Și unele poartă vieți întregi.

Ferdinando Frega

BLADEFREGA

Saga Wall Street